Sygn. akt V U 213/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: ***SSO Radosław Buko***

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Pezena

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2013 roku w Słupsku

odwołania T. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 15 stycznia 2013 roku znak (...)

w sprawie ***T. R.***

przeciwko ***Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.***

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu T. R. prawo do emerytury na podstawie art.184 w zw. z art.32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 roku numer 153 poz. 1227 ze zm.) od dnia 7 stycznia 2013 roku, nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego

UZASADNIENIE

Ubezpieczony T. R.wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.z dnia 15.01.2013 roku, znak: (...)domagając się jej zmiany, poprzez przyznanie prawa do emerytury. Zdaniem ubezpieczonego pracował on w szczególnych warunkach w dłuższym okresie niż przyjęto. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że w okresie od
12.12.1986r. do 30.04.1990r. wykonywał pracę betoniarza - zbrojarza w
szczególnych warunkach. Nadto pracował w szczególnych warunkach w (...) w L.. , ;,

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że ubezpieczony na dzień 01.01.1999 r. udowodnił łącznie 28 lat 9 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Do okresu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie uwzględnił okresów zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) od 11.07.1974 r. do 30.11.1976r., oraz w (...) (...) w C. z uwagi na brak potwierdzenia iż praca w w/w okresach była wykonywana w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29.06.2012 roku ubezpieczony T. R., (...) roku, złożył wniosek o emeryturę. . ,

Ubezpieczony posiadał nie kwestionowany przez organ rentowy staż ubezpieczeniowy wynoszący łącznie 28 lat, 9 miesięcy i 18 dni okresów

składkowych i nieskładkowych, w tym 11 lat, 3 miesiące i 6 dni pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Do okresu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu okresu wykonywania pracy betoniarza - zbrojarza od dnia 12.12.1986r. do 30.04.1990r. ponieważ nie posiadał świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Zaskarżoną decyzją z dnia 24.07.2012 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury. Ubezpieczony nie jest członkiem OFE. W dacie składania wniosku o przyznanie prawa do emerytury, wydania zaskarżonej decyzji oraz orzekania przez Sąd Okręgowy w Słupsku, ubezpieczony pozostawał w stosunku pracy.

dowód: akta emerytalne ZUS: wniosek o emeryturę k. 1-3, decyzja ZUS k. 93.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 6.11.2012r. w sprawie VU 883/12 oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 23.07.2012r. Zarówno w dacie złożenia wniosku o emeryturę, jak i w dacie wydania zaskarżonej decyzji oraz wyrokowania przez Sąd, ubezpieczony pozostawał w stosunku pracy, a zatem nie nabył prawa do wcześniejszej emerytury.

W dniu 7.01.2013 r. ubezpieczony T. R., złożył kolejny wniosek o emeryturę.

Ubezpieczony posiadał niekwestionowany przez organ rentowy staż ubezpieczeniowy wynoszący na dzień 01.01.1999 r. łącznie 28 lat 9 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 11 lat 3 miesiące i 6 dni okresu pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony nie należy do OFE. Nadal pozostaje w stosunku pracy.

Dowód: /wniosek - k. 104 - 106 akt ZUS; karta przebiegu zatrudnienia na dzień 01.01.1999 r- k. 59, zaskarżona decyzja -k.111 akt ZUS/

W okresie od 11.07.1974r. do 30.11.1976r. ubezpieczony pracował jako betoniarz - zbrojarz w (...)w S.Zakładzie

nr (...)w L.. Pracował między innymi przy (...) Szkoły (...)w L., budynku (...)prace zbrojarskie i betoniarskie.

Dowód: / zeznania świadka W. J. k - 18v, akta osobowe k 24 akt sprawy/

W okresie od 12.12.1986r. do 30.04.1990r. ubezpieczony wykonywał pracę betoniarza - zbrojarza w (...)(...)w C.. Praca ubezpieczonego była świadczona na budowie (...) w Ż., polegała na montażu i wyginaniu zbrojeń, transporcie ręcznym, konserwacji układaniu zbrojeń w szalunkach. Ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy z K. Ł.i L. K..

Dowód: / zeznania świadka K. Ł. - k. 30 - 30v akt sprawy (00:03:00 - 00:10:08), zeznania świadka L. K. - k. 41 v akt sprawy (00:06:01 - 00:13:35)/

W okresie od 13.06.1991r. do 30.09.1992r. oraz od 16.08.1994r. do 16.03.1995r. ubezpieczony pracował jako zbrojarz - betoniarz w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) Sp. Z o.o. w G. pracował w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy.

Łączny okres pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych po doliczeniu okresu bezspornego uznanego przez organ rentowy w wymiarze 11 lat 3 miesięcy i 6 dni, wynosi <u>19 ***lat i*** 7 ***dni.***</u> Ubezpieczony według stanu na dzień 01.01.1999r. posiada wymagany 15 letni staż pracy w warunkach szczególnych.

Dowód: /wyjaśnienia ubezpieczonego - k. 18 akt sprawy, akta osobowe k 24 akt sprawy, zeznania świadka W. J. k-18v, zeznania świadka K. Ł. - k. 30 - 30v akt sprawy (00:03:00 - 00:10:08), zeznania świadka L. K. - k. 41v akt sprawy (00:06:01 - 00:13:35), świadectwo pracy w szczególnych warunkach k 112 akt ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego T. R. dotyczące ustalenia uprawnień do emerytury w warunkach szczególnych zasługuje na uwzględnienie.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie było ustalenie uprawnień ubezpieczonego do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, na podstawie art, 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227) oraz przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 , poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32,33,39 i 40, jeżeli w dniu wejścia ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27

W myśl ust. 2 art. 184 - w brzmieniu obowiązującym do końca grudnia 2012r. -emerytura przysługuje ubezpieczonym, którzy nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Obecnie od 01.01.2013 r. brak jest obowiązku rozwiązaniu stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, to 25 lat w przypadku mężczyzny (art. 27 pkt 2). Wiek emerytalny wynika z § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.), do którego odsyła art. 32 ust. 4 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Dla mężczyzny jest to 60 lat. Wymagany okres zatrudnienia w warunkach szczególnych przewidziany w

przepisach dotychczasowych, o którym mowa w art. 184 ust. 1, to okres 15 lat, o czym stanowi § 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że ubezpieczony T. R.na dzień wydania decyzji miał ukończone 60 lat - ukończył je w dniu (...)r., nie jest członkiem OFE, posiada wymagany ponad 25 letni staż pracy liczony na dzień wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 01.01.1999 roku.

Oznacza to, iż jedyną przesłanką jaką musiał ubezpieczony udowodnić w przedmiotowej sprawie była praca w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat według stanu na dzień 01.01.1999r.

Zgodnie § 22 ust 1 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. nr 237 poz.1312) środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o

pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1) legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę,
wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika
w czasie trwania zatrudnienia.

Z kolei ust 2 tego przepisu stanowi, że jeżeli ustawa przewiduje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia, dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres.

Jednak w spornych przypadkach, uwzględnienie okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach następuje po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków oraz wykonywania bezpośrednio i stale, w pełnym wymiarze czasu pracy tego zatrudnienia.

Zważyć przy tym należy, że w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno - rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom.

Według art. 473 § 1 kpc w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przed sądem przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i z przesłuchania stron.

Ten wyjątek od ogólnych zasad, wynikających z art. 247 kpc, sprawia, że każdy istotny fakt (np. taki, którego ustalenie jest niezbędne do przyznania ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury), może być dowodzony wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2007 r. I UK 111/07).

W ocenie Sądu jest oczywiste, iż brzmienie zajmowanego stanowiska, jakie widnieje w dokumentach prowadzonych i wystawionych przez pracodawcę nie może mieć rozstrzygającego znaczenia w sprawie. Decyduje rodzaj wykonywanej pracy, co nadto wynika z powołanych wyżej przepisów prawa, w szczególności art. 32 ust. 2 który stanowi, iż dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Rodzaje prac ustala się na podstawie powołanego już wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, który w załączniku A w Działach od I do XIV wymienia rodzaje prac, które są pracą w warunkach szczególnych.

Ponadto należy dodać, iż w myśl § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Rodzaje prac ustala się na podstawie powołanego już wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, który w załączniku A do powyżej określonego rozporządzenia w Dziale V pkt 4 prace zbrojarskie i betoniarskie.

Pracodawca nie wystawił ubezpieczonemu świadectwa pracy w warunkach szczególnych za sporne okresy zatrudnienia. Z tej przyczyn Sąd bardzo starannie analizował dane z dokumentów znajdujących się w aktach ZUS oraz zeznania świadków pracujących razem z ubezpieczonym.

Brak świadectwa pracy sam w sobie nie świadczy, że ubezpieczony nie świadczył w spornych okresach pracy w warunkach szczególnych.

Sąd zważył, iż świadectwo pracy wydane przez pracodawcę nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c, gdyż podmiot go wydający nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania w zakresie administracji państwowej, a tylko takie dokumenty stanowią dowód tego co zostało w nim urzędowo potwierdzone. Wydane przez pracodawcę świadectwo pracy w warunkach szczególnych jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c, który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej, co podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 maja 2004 r, sygn. akt III UK 31/2004 (OSNP 2005/1 poz.13).

Postępowanie dowodowe wykazało, że praca ubezpieczonego w całym spornym okresie jest pracą w warunkach szczególnych. Zdaniem Sądu praca ubezpieczonego na stanowisku betoniarza - zbrojarza była pracą w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu zeznania świadków W. J., K. Ł. oraz L. K. w pełni potwierdzają złożone przez ubezpieczonego wyjaśnienia. W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił, że ubezpieczony w spornym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku betoniarza - zbrojarza.

Zeznania świadków w tym zakresie jako jasne, rzeczowe, logiczne , spójne tworzące logiczną całość Sąd uznał za wiarygodne i zaliczył je w poczet materiału stanowiącego podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Wprawdzie wyjaśnienia nie są dowodem w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, ale ich zgodność bądź niezgodność z pozostałym materiałem dowodowym ma wpływ na ocenę dokonaną przez Sąd, gdyż art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego. Opierając

się wyjaśnieniach ubezpieczonego i jego zeznaniach oraz dokumentach w znajdujących się w aktach ZUS tj oraz świadectwie pracy w szczególnych warunkach z dnia 8.04.2013 r. Sąd uznał za udowodniony sporne okresy jako okres zatrudnienia w szczególnych warunkach i przyjął, iż spełniona została przesłanka wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach opisana w § 4 pkt.3 cyt. wyżej rozporządzenia tj. co najmniej 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, co było sprawą sporną w niniejszym postępowaniu.

Fakt świadczenia tej pracy potwierdzają nadto akta osobowe ubezpieczonego, zawierające dokumenty nie sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania. Podkreślić należy, że brak jest podstaw do podzielenia stanowiska organu rentowego z powodu błędnego powołania przez pracodawcę przepisów resortowych albowiem w ocenie Sądu Okręgowego błędy pracodawcy w tym dokumencie nie mogą obciążać pracownika.

Podkreślić należy, że przepisy resortowe mają jedynie charakter techniczno porządkujący zaś decydujące znaczenie ma zaliczenie danej kategorii pracowników do osób zatrudnionych w szczególnych warunkach wynikające z przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W wyroku z dnia 16 października 2003 r. III AUa 1508/02 Sąd Apelacyjny w Katowicach stwierdził, że wykazy stanowisk zamieszczone w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), obowiązują w każdym podmiocie, w którym jest wykonywana wskazana w nich praca. Natomiast wykazy pochodzące od poszczególnych ministrów nadal zachowują wartość, lecz jedynie informacyjną i uściślającą, także w każdym podmiocie zatrudniającym pracowników na takich stanowiskach.

Dla uznania konkretnego wykonywania pracy za pracę zaliczoną do pierwszej kategorii zatrudnienia, czy też w szczególnych warunkach istotne jest jedynie to czy jest to praca wymieniona w § 4 - 15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia.

Odnośnie zarzutów dotyczących niezgodności nazwy stanowiska z przepisami branżowymi należy wskazać, iż w utrwalonym orzecznictwie Sądu

Najwyższego zaakcentowano, że wykazy stanowisk ustalane przez właściwe
podmioty w odniesieniu do podległych zakładów pracy mają jedynie charakter
techniczno - porządkujący.

Odnośnie waloru prawnego wykazów stanowisk ustalanych na podstawie delegacji zawartej w § 1 pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., nr 8, poz. 43) wypowiedział się wprost Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2004 roku, sygn. akt II UK 79/04, opublikowanym w OSNP 2005/14 poz. 214 w którego uzasadnieniu wskazał, że regulacja wydana na podstawie przedmiotowego przepisu nie jest prawem materialnym mogącym być podstawą skargi kasacyjnej. Wynika to stąd, że nie mieści się ona w kategorii źródeł powszechnie obowiązującego prawa wymienionych w art. 87 Konstytucji, do których zalicza się Konstytucję, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Unormowanie to zostało bowiem zawarte w zarządzeniu ministra, tj. szczególnym źródle prawa o charakterze wewnętrznym, które zgodnie z art. 93 ust. 2 Konstytucji, może być adresowane wyłącznie do podmiotów podległych organowi, który je wydał. Akty tego rodzaju nie mogą kształtować sytuacji prawnej podmiotu spoza układu organizacyjnego podległego organowi wydającemu dany akt, ani stanowić podstawy decyzji wobec obywateli, osób prawnych oraz innych podmiotów (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 10 czerwca 2003 r. i tam cyt. orzeczenia; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 20 lipca 2000 r. I SA 415/2000; wyrok Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2004 r. II UK 337/2003 OSNP 2004/22 poz. 392).

Praca ubezpieczonego T. R. w czasie spornych okresów zatrudnienia od 11.07.1974r. do 30.11.1976r. ubezpieczony pracował jako betoniarz - zbrojarz w Kombinacie Budownictwa (...) w S. Zakładzie nr (...) w L. czyli 2 lata 4 miesiące i 27 dni oraz w okresie od 12.12.1986r. do 30.04.1990r. w (...) (...) w C. czyli 3 lata 4 miesiące i 20 dni oraz w okresach od 13.06.1991 r. do 30.09.1992r. oraz od 16.08.1994r. do 16.03.1995r. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) Sp. Z o.o. w G. czyli 1 rok 11 miesięcy i 14 dni była pracą w warunkach szczególnych. Łączny okres pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych po doliczeniu okresu bezspornego uznanego przez organ rentowy w wymiarze 11 lat 3 miesięcy i 6

dni, wynosi 19 ***lat i*** 7 ***dni.*** Ubezpieczony według stanu na dzień 01.01.1999r. posiada wymagany 15 letni staż pracy w warunkach szczególnych.

Sąd uznał, iż ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki wymagane do przyznania świadczenia z art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W tym stanie rzeczy, z przytoczonych motywów, Sąd na podstawie art. 477^{14} § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu T. R. prawo do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia 7.01.2013 r. tj. od dnia złożenia wniosku, nie stwierdzając odpowiedzialności organu rentowego, o czym orzekł jak w sentencji wyroku.

Ustalenie, czy ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w spornych okresach wykonywał pracę w warunkach szczególnych, wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd. Z tych przyczyn nie można przypisać organowi rentowemu odpowiedzialności za nieprzyznanie świadczenia emerytalnego. Mając na uwadze dyspozycję art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS Sąd Okręgowy nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieprzyznanie prawa do świadczenia.